

ELENA ARMAS

Isparniška

**MEILĒS
APGAULĒ**

Iš anglų kalbos vertė
Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė

Sofoklis

VILNIUS, 2023

*Tiems, kurie vaikosi svajones, – niekada nepasiduokite.
Mūsų taip lengvai nepalauši, girdit?*

PIRMAS SKYRIUS

– *A*š palydėsiu tave į vestuves.

Nė svajot nesvajojau – o mano vaizduotė, patikėkite, labai laki – išgirsti šiuos žodžius, tariamus tuo žemu, sodriu balsu.

Nuleidusi žvilgsnį į kavą, prisimerkiau, mėgindama įžiūrėti, ar joje neplūduriuoja kokios nuodingos medžiagos. Tada bent paašškėtų, kas vyksta. Bet ne, nieko.

Nieko. Tik mano juodos kavos likučiai.

– Palydėsiu, jei tau taip labai reikia, – vėl nuskambėjo tas žemas balsas.

Išpūtusi akis pakėliau galvą. Išsižiojau ir vėl staigiai užsičiaupiau.

– Rouze... – pašnibždom ištariau. – Ar jis iš tiesų čia? Matai jį? O gal kažkas man nepastebėjus ko nors įpylė į kavą?

Rouze, mano geriausia draugė ir bendradarbė *InTech*, Niujorke veikiančioje inžinerinių konsultacijų įmonėje, kurioje susipažinome ir drauge dirbome, iš lėto linktelėjo. Stebėjau, kaip nuo judesio šoktelėjo jos tamsios garbanos ir švelnų veidą iškreipė nuostaba. Ji pritildė balsą.

– Ne. Jis šalia. – Ji žvilgtelėjo man už nugaros. – Labutis. Labas rytas! – žvaliai pasisveikino ir vėl nukreipė žvilgsnį man į veidą. – Tiesiai už tavęs.

Prasižiojusi sekundėlę spoksojau į draugę. Stovėjome tolimajame koridoriaus gale, vienuoliktame *InTech* būstinės aukšte. Mūsų abiejų kabinetai buvo netoli vienas kito, todėl, vos įžengusi

į pastatą, stūksantį pačioje Manhatano širdyje, šalia Centrinio parko, nudrožiau tiesiai pas ją.

Ketinau čiupti Rouzė ir prisėsti ant paminkštintų medinių kėdžių klientams skirtame laukiamajame, kuris taip anksti ryte dažniausiai būna tuščias. Bet jų nepasiekėme. Ėmiau ir prasitariau dar mums nesusėdus. Taip nekantravau pasipasakoti Rouzei. O tada... tada lyg iš po žemių išdygo jis.

– Pakartoti trečią kartą?

Nuskambėjus klausimui, mano kūną vėl perliejo nuostabos banga ir kraujas sustingo gyslose.

Jis nepakartos. Ne todėl, kad negalėtų, o dėl to, kad tai, ką pasakė, buvo nesąmonė. Bent jau mūsų pasaulyje. Tame, kuriame...

– Gerai, kaip nori, – atsiduso jis. – Gali vežtis mane. – Tada trumpam nutilo, ir mane vėl perliejo stingdantis nerimas. – Į savo sesers vestuves.

Mano stuburas susirakino. Pečius sukaustė įtampa.

Net pajutau, kaip nuo staigaus judesio išsitempė satininė palaidinė, sukišta į rusvas kelnes.

Galiu ji vežtis.

Į savo sesers vestuves. Kaip... porą?

Sumirksėjau, jo žodžiai aidėjo galvoje.

Tada kažkas viduje atsipalaidavo. Situacija buvo tokia absurdiška, tas pokštas, kurį mėgino iškrėsti šitas nepatikimas vyras, toks nevykęs, kad jčiau, kaip prunkstelėjimas pakyla gerkle, pasiekia lūpas ir garsiai išsprūsta lauk. Lyg nekantravęs išsiveržti.

Už nugaros išgirdau krenkstelėjimą.

– Ko juokiesi? – Jo balsas pažemėjo, tapo šaltesnis. – Aš labai rimtai.

Sutramdžiau dar vieną juoko pliūpsnį. Netikėjau juo. Nė sekundę.

– Tikimybė, kad jis, – tariau Rouzei, – kalba rimtai, yra tokia pati, kaip Krisui Evansui staiga išdygti šalia ir išpažinti man amžiną meilę. – Demonstratyviai pažvelgiau į kairę ir į dešinę. – Nulinė. Taigi, Rouze, pasakojai apie... poną Frenkelį, tiesa?

Nebuvo jokio pono Frenkelio.

– Lina, – kreipėsi Rouzė, išsiviepusi plačia dirbtine šypsena, kurią nutaisydavo, kai nenorėdavo pasirodyti nemandagi. – Man atrodo, jis kalba rimtai, – tęsė ir toliau šurpiai šypsodamasi. Žvilgsniu įvertino už manęs stovintį vyrą. – Aha. Man atrodo, jis rimtai.

– Ne. Negali būti. – Papurčiau galvą, nenorėdama atsigręžti ir įsitikinti, jog yra tikimybė, kad mano draugė teisi.

Neįmanoma. Negali būti, kad Aronas Blekfordas, mano bendradarbis ir įsisenėjęs galvos skausmas, mėgintų pasiūlyti ką nors panašaus. Ne-į-ma-no-ma.

Už nugaros pasigirdo irzlus atodūsis.

– Jau nusibodo, Katalina. – Ilga pauzė. Tada – dar vienas šaižus atodūsis, šįkart daug ilgesnis. Bet aš neatsisukau. Nenusileidau. – Jei mane ignoruosi, nepradingsiu. Pati žinai.

Žinojau.

– Bet vis tiek galiu mėginti, – burbtelėjau panosėje.

Rouzė pažvelgė į mane. Tada vėl žvilgtelėjo man už nugaros su tuo plačiu šypsniu veide.

– Atsiprašau, Aronai. Mes tavęs neignoruojame. – Ji išsišiepė dar plačiau. – Mes... šį tą svarstome.

– Bet iš tiesų ignoruojame. Neprivalai atsižvelgti į jo jausmus. Jis jų neturi.

– Ačiū, Rouze, – padėkojo Aronas mano draugei šiltesniu nei įprastai balsu. Nors jis su niekuo nebendruoja maloniai. Aronas nėra malonus. Man atrodo, nė nemoka elgtis draugiškai. Bet su Rouze jis visada ne toks... paniuręs. Priešingai nei su manimi. – Gal galėtum paprašyti Katalinos atsisukti? Man labiau patiktų kalbėtis žiūrint jai į veidą, o ne į pakaušį. – Jo balsas staiga atšalo iki minusinės temperatūros. – Žinoma, jei tai nėra vienas jos pokštų, kurie man niekada neatrodo suprantami, juolab juokingi.

Karščio banga, pakilusi kūnu, pasiekė veidą.

– Žinoma, – pakluso Rouzė. – Manau... manau, galiu paklausti. – Jos žvilgsnis, atšokęs nuo taško už manęs, vėl įsmigo

man į veidą ir ji kilstelėjo antakius. – Lina, šitą, e, Aronas norėtų, kad atsisuktum, jei tai nėra vienas tavo pokštų, kurių...

– Ačiū, Rouze. Supratau, – iškošiau pro dantis. Jutau, kaip kaista skruostai, ir nenorėjau atsisukti į jį. Taip leisčiau jam laimėti tą žaidimą, kurį pradėjo. Be to, jis ką tik išvadino mane nejuokinga. Jis. – Malonėk pasakyti Aronui, kad neįmanoma juoktis iš pokštų ar juolab juos suprasti, jei neturi humoro jausmo. Ačiū.

Rouzė pasikasė galvą, žiūrėdama į mane maldaujamai. Regis, akimis prašė: neversk to daryti.

Aš tik išverčiau savąsias, nepaisydama jos prašymo ir melsdaman man paklusti.

Ji atsiduso ir dar kartą nukreipė žvilgsnį man už nugaros.

– Aronai, – kreipėsi nutaisydama dar platesnę dirbtinę šypseną, – Lina mano, kad...

– Girdėjau, Rouze. Ačiū.

Buvau taip pratusi prie jo – prie tokio bendravimo, – kad išgirdau nežymų balso pasikeitimą, bylojantį, jog jis nutaisė toną, kuriuo bendraudavo tik su manimi. Tokį pat kandų ir šaltą kaip įprastai, tik papildytą panieką ir atšiaurumą. Tokį, kurį lydi piktas dėbsnis. Nė neatsisukusi žinojau, kad jis dėbso. Toji išraiška buvo neatsiejama nuo manęs ir nuo šito... mūsų bendravimo.

– Neabejoju, kad mano žodžiai pasiekia Kataliną ten, apačioje, bet jei malonėtum pasakyti, kad aš turiu darbo ir negaliu dar ilgiau užtrukti, būčiau dėkingas.

Ten, apačioje? Kvailas ilgšis.

Mano ūgis vidutinis. Na, vidutinis Ispanijoje. Bet vis tiek vidutinis. Aš penkių pėdų trijų colių ūgio* – beveik keturių, labai jums ačiū.

Žalios Rouzės akys vėl nukrypo į manąsias.

– Taigi, Aronas turi darbo ir būtų dėkingas...

* Apie 1,62 m. (Čia ir toliau – vertėjos pastabos.)

– Jei... – Nutilau išgirdusi, kad žodis nuskambėjo šaižiai ir cypliai. Atsikrenkščiau ir prabilau iš naujo: – Jei jis toks užsiėmęs, prašau jam pasakyti, kad gali dėl manęs negaišti. Gali grįžti į savo kabinetą ir tęsti tą darboholišką veiklą, kurią taip netikėtai nutraukė, kad įkištų nosį į svetimus reikalus.

Stebėjau, kaip draugė prasižioja, bet man už nugaros stovintis vyras ją aplenkė:

– Vadinasi, girdėjai, ką sakiau. Mano pasiūlymą. Gerai. – Pauzė. Per ją panosėje nusikeikiau. – Na, koks tavo atsakymas?

Rouzės veide vėl nušvito nuostaba. Neatitraukiau žvilgsnio nuo jos ir įsivaizdavau, kaip mano tamsiai rudos akys parauduoja iš stiprėjančio susierzinimo.

Mano atsakymas? Koks jo tikslas, po velnių? Ar tai naujas išradingas būdas sujaukti man mintis? Mano sveiką protą?

– Nesuprantu, apie ką jis kalba. Nieko negirdėjau, – pamelavau. – Gali jam perduoti.

Rouzė užsikišo už ausies garbaną, jos akys sekundėlei nukrypo į Aroną ir vėl įsmigo į mane.

– Man atrodo, omenyje jis turi tą akimirką, kai pasisiūlė tave lydėti į tavo sesers vestuves, – tyliai paaiškino ji. – Na, žinai, iškart po to, kai man papasakojai, kad viskas pasikeitė ir dabar tau reikia žmogaus – bet kokio, kaip, man regis, sakei, – kuris vyktų su tavimi į Ispaniją ir kartu eitų į vestuves, kitaip tavęs laukia lėta skausminga mirtis ir...

– Gerai, supratau, – išpyškinau, jausdama, kaip veidas vėl kaista, supratęs, kad Aronas visa tai girdėjo. – Ačiū, Rouze. Nereikia priminti. – Kitaip mane dabar pat ištiks lėta skausminga mirtis.

– Kiek pamenu, pavartojai žodį „beviltiška“, – įsiterpė Aronas.

Po šių žodžių man nukaito ir ausys, tiesiog užsiliepsnojo radioaktyviu raudoniu.

– Netiesa, – atsidusau. – Tokio žodžio nesakiau.

– Kad... sakei, mieloji, – patvirtino mano geriausia draugė – ne, nuo šiol ji buvusi geriausia draugė.

Prisimerkusi sužiopčiojau: *Ką, po velnių, darai, išdavike?*

Bet abu neklydo.

– Gerai. Na, sakiau. Nereiškia, kad esu beviltiška.

– Taip sakytų žmonės, praradę viltį. Bet kaip pasakysi, Katalina, jei tik dėl to naktimis geriau miegasi.

Kelioliktą kartą tą rytą nusikeikusi panosėje, trumpam užsi-merčiau.

– Tai ne tavo reikalas, Blekfordai, bet nesu praradusi vilties. Ir naktimis gerai miegu. Tiesą sakant, geriau nei bet kada anksčiau.

Dar vienas melas į melų pintinėlę, kurią tampiausi su savimi, nieko nepakeis, tiesa? Priešingai, nei sakiau, buvau iš tiesų praradusi viltį susirasti žmogų, kuris mane lydėtų į tas vestuves. Bet tai nereiškė, kad...

– Aha.

Ironiška, bet iš visų prakeiktų žodžių, kuriuos man į pakaušį tą rytą pasakė Aronas Blekfordas, tas vienas vienintelis palaužė tiek, kad nebegalėjau apsimitinėti.

Tas *aha*, labai aroniškai ištartas su pasipūtimu, nuoboduliu ir atsainumu.

Aha.

Man užvirė kraujas.

Reakcija į tą trijų raidžių žodį, kuris, ištartas kito žmogaus lūpomis, man būtų nieko nereiškęs, buvo tokia impulsyvi, tokia staigi, kad tik per vėlai susigriebiau besigręžianti į jį.

Kadangi jis nežemiškai aukštas, mano akys įsmigo į plačią krūtinę, aptemptą išlygintais baltais marškiniais, net rankas panižo iš noro griebti juos ir suglamžyti – kas sau sklendžia per gyvenimą visą laiką toks elegantiškas ir neprikaištingas, po velnių? Aronas Blekfordas – štai kas.

Mano žvilgsnis pakilo tvirtais pečiais ir stipriu kaklu, kol pasiekė griežtą žandikaulio liniją. Jo lūpos buvo smarkiai sučiauptos, kaip ir numaniau. Kopiau dar aukščiau, kol pasiekiau jo mėlynas akis – tas mėlis priminė šaltas ir mirtinai pavojingas vandenyno gelmes. Supratau, kad jis žiūri į mane.

Jis kilstelėjo antakį.

– *Aha?* – sušnypščiau.

– Taip. – Jis vieną sykį linktelėjo galvą, vainikuotą juodais plaukais, neatitraukdamas žvilgsnio nuo manęs. – Nenoriu švaistyti daugiau laiko ginčydamasis dėl to, ko per užsispyrimą nenori pripažinti, taigi, taip. Aha.

Šitas siutinantis mėlynakis, kuris turbūt daugiau laiko praleisdavo lygindamas drabužius, nei bendraudamas su kitais žmonėmis, neprivers manęs pratrūkti taip anksti ryte.

Iš paskutiniųjų tramdydama kūną, lėtai ir giliai įkvėpiau. Užsikišau už ausies kaštoninių plaukų sruogą.

– Jei jau taip švaistai laiką, nuoširdžiai nesuprantu, kodėl vis dar čia stovi. Prašau, nesijausk įsipareigojęs pasilikti nei dėl manęs, nei dėl Rouzės.

Panelė Išdavikė kažką neaiškiai numykė.

– Ir nepasilikčiau, – pripažino Aronas ramiu balsu. – Bet tu dar neatsakei į mano klausimą.

– Tai buvo ne klausimas, – atkirtau, jausdama žodžių rūgštumą ant liežuvio. – Kad ir ką pasakei, tai buvo ne klausimas. Bet nesvarbu, nes man tavęs nereikia, labai tau ačiū.

– Aha, – pakartėjo, įvarvindamas dar vieną lašą į mano kantrybės taurę. – Bet man atrodo, kad tau manęs reikia.

– Blogai atrodo.

Jis dar aukščiau kilstelėjo antakius.

– Tačiau iš tavo žodžių susidarė įspūdis, kad tau manęs labai reikia.

– Turbūt tau kaip reikiant sutriko klausa, nes, kartoju: blogai išgirdai. Man tavęs nereikia, Aronai Blekfordai. – Nurijau seiles, mėgindama sudrėkinti išdžiūvusią gerklę. – Jei nori, galiu tau užrašyti. Ir elektroninį laišką atsiųsiu, jei iš to bus bent kiek naudos.

Jis, regis, sekundėlę abejingai svarstė pasiūlymą. Bet aš žinojau, kad taip lengvai nepasiduos. Tą ir įrodė vos vėl prasižiojęs.

– Ar nesakei, kad vestuvės po mėnesio, o tu neturi poros?

Suspaudžiau lūpas.

– Gal. Tiksliai neprisimenu. – Taip ir sakiau. Žodis žodin.

– Ar Rouzė nepasiūlė tau sėdėti gale ir stengtis nepatraukti kitų dėmesio, tada niekas nepastebės, kad vestuvėse dalyvauji viena?

Mano regos lauke pasirodė draugės galva.

– Siūliau. Dar siūliau apsivilkti blankią suknelę, o ne tą akį traukiančią raudoną, bet...

– Rouze, – pertraukiau. – Tu man nepadedi.

Aronas neatitraukdamas nuo manęs akių tęsė kelionę per prisiminimus.

– Ar tu tada nepriminei Rouzei, kad esi *sumauta* – pati taip sakei – pirmoji pamergė ir *visa chebra* – vėlgi, pati taip sakei – bet koku atveju tave pastebės?

– Tiesa, – nuskambėjo panelės Išdavikės patvirtinimas. Staigiai atsisukau į ją. – Ką? – Rouzė gūžtelėjo pečiais, pasirašydama sau mirties nuosprendį. – Pati taip sakei, širdede.

Man reikia naujų draugų. Kuo greičiau.

– Taip, – patvirtino Aronas, ir mano žvilgsnis bei dėmesys vėl nukrypo į jį. – Ir ar nesakei, kad tavo buvęs vaikas yra pirmasis pabrolys ir pagalvojus, jog stovėsi šalia jo *viena, nevykusi ir apgailėtina vieniša* – vėlgi, pati taip sakei, – kilo noras nusiplėšti odą?

Taip. Sakiau. Bet nežinojau, kad Aronas klausėsi, kitaip nieku gyvu nebūčiau to prisipažinusi garsiai.

Bet, pasirodo, jis stovėjo čia pat. Dabar jis žino. Girdėjo, kaip atvirai prisipažinau, ir dabar prikišo tuos žodžius. Ir nors kartočiau sau, kad man nerūpi, kad neturėtų rūpėti, nuoskauda vis tiek žeidė. Pasijutau dar vienišesnė, dar labiau nevykusi ir apgailėtina.

Nurijusi gumulą gerklėje, nusukau žvilgsnį, leisdama jam nukrypti į jo Adomo obuolį. Nenorėjau matyti, kokia išraiška Arono veide. Pašaipu. Gailestis. Man nerūpėjo. Apsieisiu nežinodama, kad dar vienas žmogus taip apie mane galvoja.

Dabar jis nurijo seiles. Žinojau, nes kaklas buvo vienintelė jo vieta, į kurią leidau sau žiūrėti.

– Tu *isties* netekusi vilties.

Atsidusau, oras pro lūpas ištrūko iš krūtinės. Teikiausi tik vieną kartą jam linktelėti. Ir nė nesupratau, kodėl taip pasielgiau. Man tai nebūdinga. Įprastai kapojuosi tol, kol jį sužeidžiu. Nes taip mudu bendravome. Negailėdami vienas kito. Tai ne naujiena.

– Tada vežkis mane. Lydėsiu tave į vestuves, Katalina.

Iš lėto pakėliau akis, jausdama, kaip užlieja keistas atsargumo ir gėdos mišinys. Negana, kad jis visa tai matė, bet dar ir kažkaip mėgina pasitelkti savo naudai? Kad mane nugalėtų?

Nors gal aš klydau? Gal už tokio jo elgesio slypėjo paaiškinimas, priežastis? Atsakymas, kodėl jis siūlėsi mane lydėti.

Apžiūrinėdama jo veidą, svarsčiau visus variantus ir galimus jo motyvus, bet nepriėjau prie rimtos išvados. Neradau jokio atsakymo, kuris padėtų suprasti, kodėl jis taip elgėsi ir ką mėgino tuo pasiekti.

Buvo tik tiesa. Tikrovė. Mes ne draugai. Mudu su Aronu Blekfordu vargiai pakentėme vienas kitą. Mes griežėme vienas ant kito dantį, baksnojome vienas kito klaidas, kritikavome skirtingą mąstyseną, darbo ir gyvenimo įpročius. Smerkėme skirtumus. Praeityje buvo metas, kai būčiau svaidžiusi smiginio strėlytes į jo nuotrauką. Neabejoju, kad jis būtų daręs tą patį, nes šita Neapykantos gatve riedėjau ne aš viena. Tai dviejų kryptių kelias. Negana to, būtent jis kaltas dėl mūsų nesutarimų. Ne aš pradėjau mudviejų nesantaiką. Tai kodėl? Kodėl jis apsimetė siūlęs man pagalbą ir kodėl turėčiau apskritai tą pasiūlymą svarstyti?

– Gal ir esu netekusi vilties susirasti porą, bet dar ne tiek, – pakartojau. – Kaip jau sakiau.

Jo atodūsis išdavė nuovargį. Nekantrumą. Tas garsas mane įsiutino.

– Leisiu tau pagalvoti. Juk žinai, kad kitų pasirinkimų neturi.

– Nėra apie ką galvoti. – Mano ranka perskrodė orą tarp mudviejų. Tada, pamėgdžiodama Rouzė, nutaisiau plačią dirbtinę šypseną. – Jau mieliau eisiu su šimpanze, aprenpta smokingu.

Jis kilstelėjo antakius, beveik neprarasdamas rimtumo.

– Na jau, abu žinom, kad taip nedarytum. Nors atsirastų šimpanzių, kurios sutiktų, vestuvėse bus tavo buvusysis. Tavo šeima. Sakei, kad turi padaryti įspūdį, o su manimi tai neabejotinai pavyks. – Jis kryptelėjo galvą. – Aš tavo geriausias pasirinkimas.

Prunkštelėjau ir suplojau rankomis. Pasipūtusi mėlynakė rakštis mano subinėj.

– Joks tu man ne geriausias, Blekfordai. Ir turiu sočiai kitų pasirinkimų, – atšoviau, kilstelėdama petį. – Susirasiu ką nors per tinderį. Gal įkelsiu skelbimą į *The New York Times*. Susirasiu ką nors.

– Vos per kelias savaites? Mažai tikėtina.

– Rouzė turi draugų. Pasikviesiu vieną jų.

Toks ir buvo mano planas. Būtent todėl iš pat ryto užsukau pas draugę. Supratau padariusi mėgėjišką klaidą. Reikėjo palaukti, kol baigsis darbas, ir nusivesti Rouzė į saugią vietą be jokių aronų. Bet po vakarykščio pokalbio su *mamá*... Taigi. Viskas pasikeitė. Mano situacija neabejotinai pasikeitė. Man reikėjo palydos ir, dievaži, tiktų bet kas. Bet kas, tik ne Aronas, žinoma. Rouzė gimusi ir augusi šitame mieste. Ji turbūt turi pažįstamų.

– Tiesa, Rouze? Vienas iš tavo draugų turbūt galėtų mane palydėti.

Ji vėl kyštelėjo galvą artyn.

– Gal Martis? Jam labai patinka vestuvės.

Pašnairavau į ją.

– Ar ne Martis pasigėrė per tavo pusbrolio vestuves, atėmė iš muzikantų mikrofoną ir plėšė „My Heart Will Go On“, kol tavo brolis nutempė jį nuo scenos?

– Tas pats. – Ji susiraukė.

– Aha, ne. – Negaliu leisti, kad taip nutiktų per sesers vestuves. Ji išplėštų jam iš krūtinės širdį ir patiektų vietoj deserto. – O kaip Rajanas?

– Laimingai susižadėjęs.

Man iš lūpų išsprūdo atodūsis.

– Nesistebiu. Rajanas žiauriai fainas.

– Žinau. Todēl daugybē kartū ir mēginau jus suvesti, bet tu...
Garsiai atsikrenkščiau, pertraukdama jā.

– Neaptarinēsimē, kodēl esu vieniša. – Paskubomis dirstelējau ī Aronā. Jis prisimerkēs skrodē mane žvilgsniu. – O kaip...
Teris?

– Persikraustē ī Čikagā.

– Velniai griebtū. – Papurčiau galvā ir trumpam užsimerkiau.
Nieko nebus.

– Tada pasamdysiu aktoriū. Sumokēsiu, kad suvaidintū mano porā.

– Turbūt daug kainuos, – rēžē Aronas. – Be to, aktoriai šiaip nesimēto, laukdami, kol vieniši žmonēs juos pasamdys ir visiems demonstruos kaip savo antrajā pusē.

Suirzusi pervēriau jī žvilgsniu.

– Pasisamdysiu profesionalū palydovā.

Jis stipriai, kone nepražiodinamai sučiaupē lūpas – taip darydavo labai suirzēs.

– Mieliau vestumeisi ī sesers vestuves prostitutā nei mane?

– Sakiau: palydovā, Blekfordai. *Por Dios*, – sumurmējau, stebēdama, kaip jis suraukia antakius ir nutaiso dėbsnį. – Man nereikia tokiū paslaugū. Man tereikia palydos. Tuo jie ir užsiima. Lydi žmonēs ī renginius.

– Ne tik tuo, Katalina. – Jo balsas buvo žemas ir ledinis. Su-kaustē stingdančiu smerkimu.

– Kā, nematēs nė vienos romantinės komedijos? – Stebėjau, kaip jis dar labiau susiraukia. – Nē *Vestuviių svečio*?

Jis neatsakē, tik ir toliau vērē stingdančiu žvilgsniu.

– Tu apskritai žiūri filmus? Ar tik... dirbi?

Gali būti, kad jis nė neturi televizoriaus.

Jo išraiška nesikeitē.

Dieve, neturiu tam laiko. Neturiu laiko jam.

– Žinai kā? Nesvarbu. Man nerūpi. – Kilstelėjau ir sugniaužiau kumščius. – Ačiū už... tai. Kad ir kas tai buvo. Vertinga informacija. Bet man tavēs nereikia.